

сандъръ билъ плененъ съ баща си въ Никополъ и откаранъ въ Одринъ. Султанъ Баязидъ му казалъ, че ако иска да има властъ и почитъ, трѣбва да се потурчи. Александъръ се съгласилъ и приелъ мохамеданската вѣра. Обаче, султанътъ не го повърналъ въ България да владѣе бащиното си царство, макаръ като турчинъ, ами го пратилъ за управникъ въ града Кастамуни въ Мала Азия (до брѣга на Черно море). Тамъ Александъръ управлявалъ подъ турското име Искендеръ бей. Следъ двадесетъ години (1418) къмъ града Смирна се появили междуособици въ турски племена, които се мразѣли помежду си. Искендеръ бей билъ изпратенъ да ги смирява. Но въ една битка той билъ убитъ. Братъ му Фружинъ билъ избѣгалъ въ Маджарско. Тамъ той се прочулъ като храбъръ войнъ и уменъ човѣкъ. Маджарскиятъ кралъ му далъ областъта Липа да я управлява. Фружинъ билъ изпращанъ отъ маджаритѣ въ Рагуза (Дубровникъ) на Адриатическо море (гледай картата Балкански полуостровъ) да води преговори съ рагузани за съюзъ противъ турцитѣ, но когато това не могло да стане, той водѣлъ преговори съ турцитѣ за миръ. Фружинъ умрѣлъ презъ 1436 г. въ Маджарско.

Синътъ на Срацимира Видински, Константинъ, билъ обявенъ за турски васалъ, навѣрно, въ долината на Тимокъ. Къмъ 1405 г. турцитѣ въ България много отслабнали, защото главната имъ войска заминала въ Мала-Азия да се бие съ монголитѣ. Тогава на нѣкои родолюбиви българи дошло на ума да дигнатъ възстание и да изпждятъ турскитѣ войски отъ крепоститѣ. Константинъ наредилъ до българскитѣ боляри и воеводи, които още запазили оръжжието си, да дигнатъ всички. За